

Scrisoare deschisă pentru frații mei, oțelarii

Scris de Vlad Drăgan
Miercuri, 26 Martie 2014 10:45

Dragă frate,

Nu ne cunoaștem personal, dar ne salutăm mereu din priviri când observăm că purtăm aceleași culori roș-alb-albastre. Știu că treci prin momente grele... De doi ani e la fel! Îți mai aduci aminte când eram copii, veneam la meciuri, ne băga un nene în stadion și apoi puteam urmări acel spectacol minunat? Acel fior al fotbalului curat, amestecat cu mirosul inconfundabil de gazon proaspăt.

Pe atunci nu știam nici măcar ce sponsor are Oțelul. Pe atunci nici măcar nu știam că ne trebuie unul! Ne așezam stingheri pe băncile din lemn, alergam ca nebunii în spatele porții când era vreun penalty. N-aveam cu ce să facem poze, dar știu pe de rost fiecare cadru din anumite partide de legendă trăite pe arena din Țiglina III.

N-am prins meciul cu Juventus, că n-a avut cine să mă ducă, fiind prea mic, dar apoi știu cam totul pe de rost. De când vin la stadion s-au schimbat 5 președinți (Ceaușescu, Iliescu, Constantinescu, iar Iliescu și acum Băsescu). Am fost acolo la promovarea din '91, la trecerea pe stadionul "Dunărea". Mai ții minte frate ce frumos era când meciurile nu erau la televizor și aveai impresia că tot orașul era la stadion? Acum se vorbește de violență pe stadioane, dar puțini știu că în 1992 două mii de oameni am stat și am așteptat arbitrii jocului cu Electroputere la ieșirea dinspre "pădurice". Fluierașii au mai plecat din Galați târziu în noapte...

Ne-am întors în locul atât de drag, pe stadionul "Oțelul", unde Tănase ne-a încântat cu finețea execuțiilor, Ion Viorel era un erou mai mare pentru copii chiar decât Speedy Gonzales, iar Vali Ștefan înscria goluri mai ceva ca un atacant deși juca la închidere. Am prins UEFA, am plâns de nu știau mamele ce să ne mai facă după meciul cu HIT Gorica... Apoi ne-a trădat MM, prima

Scrisoare deschisă pentru frații mei, oțelarii

Scris de Vlad Drăgan

Miercuri, 26 Martie 2014 10:45

oară când unul care se dădea de-al nostru sărea în altă barcă, lăsând clubul pradă dezolării, fără jucători și fără bani. Justiția Divină și-a făcut datoria după 15 ani, iar noi am fost tot aici să ne bucurăm de ea și să arătăm tuturor viitorilor trădători că există totuși un Dumnezeu. Ne-am târât până în 2003, când am retrogradat în urma unui baraj în care ne-a băgat Steaua, în timp ce Brașovul cu Bacăul au făcut un blat ordinar și cea din urmă s-a salvat. În anul următor ne-am răzbunat pe Steaua luându-i titlul după un 2-2 la Galați, pe care încă îl consider cel mai frumos meci pe care l-am văzut vreodată. La 0-1 a început să plouă torențial, iar miile de suporteri s-au ridicat în picioare și au răbufnit amintindu-și de felul în care steliștii ne-au aruncat în baraj, jucând pentru Bacău. Am întors scorul în doar trei minute magice! Ce înseamnă, forța suporterilor. Nici măcar noi nu o realizăm fraților... Ne-am răzbunat apoi și pe Brașov pe care i-am băgat în B după o dublă victorie în campionat. Dar apoi, la final, am lăsat Bacăul să trăiască, după unul din cele mai urâte meciuri văzute de mine pe stadion. A fost tot 2-2, după ce la pauză conduceam cu 2-0, dar apoi s-a schimbat ceva. Boghici îl acuză și în ziua de azi pe Cârțu, iar antrenorul craiovean îl acuză pe președintele de atunci. Nimeni n-o să mai afle probabil cine ne-a trădat atunci... Cert este că golul egalării venea de la un anume Narcis Răducan.

Am trecut și peste asta și am mers pentru prima oară în finala Cupei. Mai ții minte deplasarea aia frate? Cu garniturile de tren? N-am fost noi niciodată ultrasi, dar am trăit printre ei, ne-a plăcut stilul lor libertin și faptul că până la urmă iubim aceleași culori și aceeași echipă.

Am ajuns iar în exil pe Dunărea, ne-am scufundat în mocirla aia... Și unii ne spun că nu avem nevoie de stadion... A revenit Stan președinte și am început din nou ascensiunea. Știu că ești superstițios frate și eu sunt... În chip ciudat, de fiecare dată când Marius Stan nu a fost la conducere, echipa asta a mers foarte prost, iar asta se poate verifica. Probabil doar o coincidență?

Am cântat de ciudă la 0-7 cu Rapid. Am murit și am înviat la radio când am câștigat Intertoto în infernul de la Trabzonspor, am fost triști când a plecat Grigoraș prima oară, i-am cerut cu toții demisia lui Dorinel, iar muncitorul acela cu ochi albaștri ne-a dat poate prima palmă morală din cariera de suporteri. A luat campionatul cu vitejii lui. Și atunci am plâns pentru prima oară de fericire... Luasem un titlu pe care nu l-am sperat și nu l-am cerut vreodată, pe stadionul care ne-a fost a doua casă. Am mai luat un trofeu în inima Moldovei, la Piatra Neamț, când am amintit unui întreg stadion, plin de steliști, că sunt moldoveni în primul rând și ar trebui să fie mândri de asta. A fost ultima oară când am fost fericiți...

Nu am să spun niciodată că mai bine nu luam campionatul pentru că nu asta a fost niciodată problema noastră. Liga Campionilor și banii de acolo au fost blestemul nostru. Cu peste 20 de milioane de euro în cont toți au înnebunit parcă. În doi ani banii nu mai sunt, avem un patron bogat, dar hrăpăreț, suntem în insolvență, ba chiar în pragul falimentului, cum ar spune unii cu o lejeritate care pe noi ne macină cumplit!

De ce ți-am scris toate astea frate? Păi ca în primul rand să-ți aduci aminte de ce am venit de mici la stadion. Pentru fotbal și pentru Oțelul, pentru atmosferă și nu pentru "că" trofee, condiții, Adamescu, TNG... Cu amintirile plăcute în memorie, mi-aș dori ca voi, frații mei, să reveniți la stadion, lângă echipă. De când administrez site-ul ăsta n-am rugat pe nimeni nimic niciodată. Acum, vă rog să veniți și să încurajați echipa asta vineri ca și cum ar fi ultima oară. Pentru că îi suntem datori Oțelului...

De ce am mai scris asta frate? Pentru ca Adamescu și ai lui să știe că echipa asta nu este a nimănui. Da, banii cumpără multe, inclusiv cluburi, dar nu și sufletul unei echipe, nu și pe suporterii adevărați... În '89 fanii au intrat peste jucători și peste Cornel Dinu în stadion să le

Scrisoare deschisă pentru frații mei, oțelarii

Scris de Vlad Drăgan

Miercuri, 26 Martie 2014 10:45

ceară socoteală pentru că retrogradaseră, chiar dacă înainte cu un an bătuseră pe Juventus. În anii '90 stăteam cu miile la ieșirea din stadion amenințând siguranța arbitrilor și a oaspeților care veneau câteodată să ne fure. În 2009, am ieșit în stradă pentru întreg sportul gălățean: 1500 de oameni. Nici un alt protest din Galați de atunci și până acum nu a mai scos atâția oameni în stradă. Dacă nu sunteți în stare să mai țineți echipa nu o distrugeți, pentru că nu va exista gaură în care să vă ascundeți de furia noastră!

Și am mai scris asta fraților pentru unul care a fost de-al nostru, dar și-a pierdut calea. Pentru cel care a ajuns primar, după ce a ieșit campion, iar acum vorbește mult prea lejer de moartea unei echipe care a însemnat totul pentru noi, dar și pentru el. D-le Stan, pentru mine și frații mei, Oțelul este totul! Unii dintre noi nu se pot detașa vreodată așa cum ați vrea. Eu cu echipa asta am crescut, pentru ea am plâns, pentru ea m-am bătut (câteodată și la propriu). Orașul ăsta nu-mi oferă aproape nicio șansă, dar eu și frații mei oțelari nu am plecat de aici, ci am strâns din dinți, ca să rămânem lângă Oțelul. Noi, generația asta, nu vom putea iubi niciodată altă echipă, cu ea murim. D-le Stan, ați fost de-al nostru, nu vorbiți de moartea Oțelului ca și cum n-ar fi nimic, nu ne trădați ca și MM... Nu treceți atât de ușor peste amintiri, peste Nae Burcea... Pentru noi Oțelul e icoana de la capul nostru și vom muri îngropați doar cu fularul roș-alb-albastru la gât! Asta înseamnă "dragoste de copil"...